

Ne no maizes vien

Gregorikas dienas Mazirbē

6. VIII ar svētku dievkalpojumu, kura liturģiju izdziedāja īpaši krāšņi un svinīgi, noslēgumam tuvojās Gregorikas dienas Mazirbē, Latvijas Eņģēliski luteriskās baznīcas Rekolēkciju centrā.

Dievkalpojumā skaisti izskanēja dziedājumi gan latīņu, gan latviešu valodā. Svētrūnā mācītājs Kārlis Irbe atgādināja, ka tad, kad lūdzam un slavējam Dievu, mēs neesam kopā tikai ar Kristu, bet esam kopā ar baznīcu, kas triumfē debēs, kur Dievu slavē nepārtraukti. Tāpēc arī dievkalpojumus un ikviena lūgšana ir pieskaršanās tam, kas mūs sagaida debesīs.

Gregorikas dienas notika no 2. līdz 6. VIII, un šīs dienas piepildīja gregoriskie psalmu

dziedājumi, ko gadsimtiem ilgi kopusi benediktīņu klostēru liturģiskā tradīcija. Dalībnieki ļāvās neparastam dzīves ritmam: četras reizes dienā viņi tikās stundu lūgšanās Mazirbes baznīcā. Mācītājmuižā klausījās mācītāja Kārļa Irbes lekcijās par praktisko dievbijību, piedalījās Gregorikas dienu mākslinieciskā vadītāja un rīkotāja Guntara Prāņa atraktīvajos mēģinājumos, kā arī iestiprinājās, baudot gardas maltītes. Radošajā vakarā katrs dalījās ar to dāvanu, ko nu kuram Dievs

devis.

Un dāvanu bija papildam! Kāda sieviete interesanti pastāstīja par pieredzi, dodoties svētkoļojumā pa Jēkaba taku. «Kad pienāk 2. un 3. diena, ir slinkums celties, auksts, migla, sāp visas maliņas. Soma ir tik smaga, ka to ienīstu. Kad tomēr sevi pārvari un noej piecus kilometrus, muskuļi vairs nesāp.

Ceļā tu esi neaizsargāts. Man bail doties ceļā vienai pašai, bet palaujos uz Dievu», sieviete sacīja. Reiz ceļā sadzirdējusi zvaniņa skaņas un ieraudzījusi aunu, kas viņai tuvojies, aiz sevis vezdams aitu baru. Kur sieviete gājusi, viņš ar baru sekojis... Kad viņa nogurusi un nobijusies apsēdusies, auns pienācis klāt un atklājis, ka dzīvnieku bija vilinājusi tikai maizes smarža.

Guntars Prānis iepazīstināja ar senu instrumentu — rata līru, kas skanēja tik aicinoši, ka kājas pašas cīlājās, taču dejas nebija paredzētas. Viņš nospēlēja franču renesanses

un maķedoniešu deju, kā arī kādu austrumniecisku melodiju. Psalmu *Labais gans* gregorikas dienu mākslinieciskais vadītājs un rīkotājs aicināja dziedāt visiem kopā.

Jau pērn pārliecinājās par mācītāju Arta Freipīča un Vilņa Cīruļa lieliskajām aktierdotībām. Šajā reizē viņiem pievienojās vēl divi dalībnieki, lai kopā atraktīvi un radoši izspēlētu pasaku *Sarkangalvīte un vilks*. Savukārt mācītājs Kārlis Irbe visus smīdināja, stāstot anekdotes.

Protams, skanēja dažādi mūzikas instrumenti un emocionāli dziedājumi, kā arī sirsnīga dzeja. Noslēgumā — dziesma, lūgšana par Latviju, un, piemino notikumu Ukrainā, Tēvreize ukraiņu valodā. Nakts lūgšana izskanēja baznīcā sveču gaismā.

Šīs bija 23. Gregorikas dienas Latvijā un otrās Mazirbē.

Diāna Siliņa

Pasaules elpas pieskāriens

10. VII vakarā Lībiešu tautas namā Mazirbē viesojās divas izcilas latvietes — dejojā Vija Vētra un rakstniece Nora Ikstena.

Tikšanās ar abām personībām bija pulcējusi piekrastes ciemīniekus, dundadzniekus un pat talseniekus. Zāle bija pilna!

Un kā nu ne? Vija Vētra, indiešu deju izpildītāja, horeogrāfe un deju mākslas skolotāja, ir viena no retajām pasaulē pazīstamajām izcilajām latvietēm. Viņa dzimusi Rīgā, bet Otrā pasaules kara priekšvakarā devās gūt izglītību Vīnes Mūzikas un tēlotājmākslas akadēmijā, kā arī Vīnes konservatorijas Baleta nodaļā. Vijas Vētras izvēle bijusi indiešu dejas. Tās viņa izdejojusi gan Amerikā, gan Eiropā, gan Austrālijā. Arī Indijā, kur par Viju Vētru uzņēma dokumentālā filma kā pateicību par indiešu deju popularizēšanu pasaulē. Viņa pirmā ieviesa deju baznīcu dievkalpojumos. Vija Vētra ir Triju Zvaigžņu ordeņa kavaliers. 2001. gadā izdota Vijas Vētras un Noras Ikstenas grāmata *Vija Vētra. Deja un dvēsele*.

Tikšanās reizē Mazirbē Nora Ikstena pastāstīja par grāmatas tapšanu un nolasīja par kādam šī darba fragmentam. Viņa sacīja, ka

• Dejo Vija Vētra.

Daiņa Kārklavalka foto

Radioamatieri pulcējas Dundagā

No 18. līdz 19. VII Dundagā notika 34. Latvijas radioamatieru saiets.

Pirms aplūkot pasākumu, gribu pieminēt Dundagas vidusskolu, kas 60. gadu vidū, pateicoties nu jau aizsaulē aizgājušajam radioamatierim Artūram Zommeram (YL2MT), nodibināja kolektīvo skolas radiostaciju. Tieši tāpēc, ka toreiz darbojās šajā radiostacijā, daudzi tagad pazīstami radioamatieri turpina aizrauties ar radio sportu. Vidusskolā savas pirmās iemaņas radio sportā ieguva Latvijā un pasaulē pazīstami radioamatieri: Andrejs Lūks (YL2ON), Vilnis Mucenieks (YL2BJ), Andris Miķeļsteins (YL3CU), Indulis

Šermukšnis (YL3FX), Juris Seilis (YL3FT). Arī es, Ervins Krišņš (YL2CQ), pirmās Morzes abēces pamatus apguvu skolas radiostacijā.

Pirms 20 gadiem biju sarīkojis Kurzemes radioamatieru tikšanos. Šogad nolēmu organizēt visas Latvijas radioamatieru saietu. Aicināju visus, arī kādreizējos radioamatierus un tādus, kam šīs intereses ir sirdij tuvas, bet kas nav nodibinājuši savu radiostaciju. Atsaucība bija liela — sestdien bija ieradusies ap 80 viesu, daudzi — ar visām ģimenēm, lai varētu apskatīt un iepazīt Dundagu.

Viens no iemesliem, kāpēc izvēlējies tieši šo laiku, bija iespēja doties ekskursijā uz Irbenes starptautisko radioastronomijas centru, kur drīz noslēgsies rekonstrukcijas darbi un pēc tam centra apmeklējums ierobežots. Interesenti iepazīnās ar radioastronomijas centra darbību.

Lai gan saieta oficiālā atklāšana bija paredzēta sestdien, 18. VII, daudzi radioamatieri no Igaunijas, Lietuvas, Rūjienas, Alūksnes, Valmieras, Rēzeknes, Rīgas, Liepājas, Aizputes, Saldus un Talsiem atbrauca jau piektdienas vakarā. Tad arī no sirds izrunājāmies. Trīs dalībnieki, kam bija līdzī ģitāras, uzsplēlēja, un radioamatieru priekšnesumi ar kopīgu sadziedāšanu ilga līdz nākamajam rītam. Piektdienas parasti šādos saietos aizrit visirsnīgāk.

Sestdien pulksten 12.00 saieta vietā pie Mednieku namiņa svinīgi pacēla karogu un atklāja pasākumu. Latvijas radioamatieru līgas valdes priekšsēdētājs Imants Tukleris (YL3CT) deva vārdu novada domes priekšsēdētājam Gunāram Laicānam.

Pēc tam notika Latvijas radioamatieru apbalvošana ar plakātiem, kausiem un diplomiem par izcīnītajām augstajām vietām Latvijas radioamatieru līgas un Baltijas valstu radioamatieru organizētājās sacensībās.

Uzrunas teica arī viesi: Boriss Gņusovs (OH5ZZ) no Somijas, Kuido Lehmeits (ES3AT) no Igaunijas un Andrius Balsis (Balsys) no Lietuvas. Ciemīņš no Lietuvas šī saieta rīkotājam pasniedza ļoti skaistu, tajā pašā rītā no arbūza izveidotu atzinības balvu.

Jau piektdien no saieta vietas darbību sāka radiostacija ar speciālo paziņas signālu YL34HF. YL ir Latvijai piešķirti paziņas signāla prefiksa burti. Ar šo signālu citiem radioamatieriem no 13 valstīm, arī daudziem lietuviešiem un igauņiem, tika stāstīts par Latvijas radioamatieru 34. saietu un tā vietu

tes kļuvusi par indietu, bet savā būtībā dziļi nacionāla, dziļi latviska dvēsele», Viju Vētru raksturoja rakstniece. «Viņa ir kā gāiputns, kas pavasarī uz ceriņu dziedēšanas laiku ierodas Latvijā, tad jūlijā vai augustā dodas uz savām otrajām mājām Ņujorkā, viņa vienmēr vēlas atgriezties Latvijā». **Rakstniece uzsver, ka Vija Vētra ir unikāla, jo vēl aizvien savos 92 gados dejo.**

Un par to katrs pasākuma apmeklētājs varēja pārliecināties pats. Vija Vētra, tērpsies indiešu nacionālajā apģērbā, basām kājām dejā izstāstīja ne vien vienu stāstu. Man visinteresantāk skatīties bija deju *Krišana un Prada* un čigānu deju *Kuranta*, jo pirms tām dejojotāja rādīja žestus un pozas, izskaidrojot to nozīmi, bet pēc tam to visu izdejoja. Tad tas bija ne vien skaists priekšnesums, bet tiešām izdejots stāsts, kura saturam sekoju līdzī, mēģinādama atcerēties, ko katrs žests nozīmē un pauz deju.

Paldies lieliskajiem ciemiņiem Vijai Vētrai un rakstniecei Norai Ikstenei, pasākuma rīkotājiem Veronikai un Edgaram Milleriem, kā arī Margitai Gailītei par to, ka Mazirbē šajā vakarā bija skārusi pasaules elpa!

Diāna Siliņa

• Ervins Krišņš un Gunārs Laicāns pasākuma noslēgumā.

Foto no Ervina Krišņa albuma